

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ

(*Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου ! Ἡ πρώτη καὶ τελευταία μέχρι τῆς στιγμῆς, ἀξία λόγου Ἑλληνὶς διηγηματογράφος. Διηγηματογράφος μὲ τάλεντον καὶ ἀξίαν ἀναμφισβήτητον, συγγραφεὺς συμπαθῆς καὶ ἀκούρατος, ἀτυχῆς ὅμως ὡς κόρη. Τὰ ἑλληνικὰ γράμματα τὴν ἐστερήθησαν προῶτως. Ἀπέθανεν εἰς ἰατρὰν ἡλικίαν μετὰ ζωὴν βασανισμένην. Ὁ κ. Γρηγ. Σενόπουλος καὶ ἄλλοι λόγοι ἔχουν γράψει πολὺ κολακευτικὰς κριτικὰς δι' αὐτήν. Τὰ ἔργα τῆς ἐσιόλιζαν ἐφημερίδας, περιοδικὰ καὶ ἡμερολόγια τῆς Κων/πόλεως - δόθοθεν κατήγετο καὶ διέμενε - καὶ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐξέδωσε καὶ 4-6 τόμους διηγημάτων ἐξαντληθέντας ἤδη. Ἀντιτεχνῶς οὐδεὶς τῶν Ἀθηναίων ἐκδοτῶν ἀνέλαβε μέχρι τῆς στιγμῆς τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἔργου τῆς. Τὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύει σήμερον ἕνα διήγημά της, μὲ τὴν ὑπόθεσιν νὰ γνωρίσῃ ἀκόμη καλύτερα τὴν Ἑλληνίδα διηγηματογράφον εἰς τοὺς ἀναγνώστας του).*

— Χὰ, χὰ, νυκτέρι ! νυκτέρι μὲ βάλς, μὲ μαζούρκα Ρωσικὴ καὶ λανσιέ ! τί εὐκολοπίστευτες εἶναι ἡ μαννούλες ; Τώρα κλαίει, ἐνῶ ἐγὼ πέρασα τὴν ὁραϊότερη νύκτα τῆς ζωῆς μου... Τὶ νύκτα... θαρρῶ πῶς ἦταν ὄνειρο. Ἐκεῖνη ἡ σάλα ἡ στολισμένη μὲ σημαίας καὶ μὲ χαλὰ καὶ μὲ ἀνῆθ, τί μικρὴ ποὺ φαίνονταν ἀπὸ τὸ πλήθος ! Ἀλήθεια ! διασκέδασα περίφημα ! Καλὰ μοῦ εἶπε ἡ Σμαρῶ : πῶς δὲν εἶναι ντροπὴ, οὔτε ἁμαρτία ! Ντροπὴ... ἁμαρτία... ἐνῶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι περνοῦν ὅλη τους τὴ ζωὴ, μὲ μιὰ συλλογὴ μονάχα, πῶς νὰ διασκεδάσουν :

Εἶναι ἀλήθεια, πῶς ἔτρεμα λ' γὰρ στὴν ἀρχή, ὅταν ἡ Σμαρῶ μοῦ εἶπε : ὁ κύριος εἶναι ὁ καβαλιέρος σου καὶ ἔβαλε τὸ χέρι μου μέσα στὰ χέρια ἐνὸς ἀγνώστου. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε δυνατὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα τὸ πρόσωπό μου ἔβγαζε φλόγαις.

Δυὸ φοραὶς τὸν ἐτυράννησα ἐκεῖνον τὸν ὁραῖο νέο. Μὲ πῆγε στὸ μπουφέ νὰ μὲ τρατάρη καὶ ἐγὼ δὲν ἔβγαλα τὴ μάσκα μου.

— Αὐτὴ ἡ μάσκα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραστρατήσῃ λιγὰκι γὰ νὰ δῶ τὸ πρόσωπο ποὺ κρύπτει :

Ἐγὼ τὴν ἐφόρεσα καλλίτερα. Ἡξεύρα πῶς θὰ ἦτο ἐκπληξίς γι' αὐτὸν τὸ ὁραῖο προσώπιό μου.

Τὰ μεσάνυχτα ἡ Σμαρῶ ἐφόρεσε τὸ ἐπανωφόρι της καὶ μ' ἐβοήθησε νὰ φορέσω τὸ ἰδικόν μου.

— Θὰ φύγουμε, Σμαρῶ ; ἐρώτησα μὲ πίκρα.

— Βλέπε χωρίς νὰ μιλήσῃς.

Πήγαμε στὸ ξενοδοχεῖο Σπόνεξ νὰ φάμε στρεΐδια καὶ μαῦρο χαβιάρι, διὰ τὰ ὁποῖα τρελλαίνεται ἡ Σμαρῶ.

— Βγάλε τὴ μάσκα σου, μοῦ εἶπε, ἅμα ἐκάθισε στὸ τραπέζι· ἐγὼ ἔτρεμα τότε ἐκεῖνη ἔλυσε μόνη τῆς τὴ μάσκα μου καὶ ὁ καβαλιέρος μου εἶπε μὲ χαρὰ :

— Τί ὁραῖο κοριτσάκι !

Ἐγὼ ἐκοκκίνησα καὶ ἔτρεμα περισσότερο· δὲν ἔλεγα τίποτε· ἡ Σμαρῶ ἔτρωγε μὲ φοβερὴ ὀρεξί.

Ἦθελα νὰ ἐπιστρέψουμε γρήγορα στὸ χορὸ· προτιμοῦσα ἐκεῖνην τὴν φωτοπεριχυμένη αἰθούσα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ καβαλιέρος μου μοῦ ἐφόρσε τὴ μάσκα μου καὶ ἐφίλησε θαρρῶ τὰ μαλλιά μου, διότι ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ. Πήγαμε στὸ χορὸ.

— Μ' ἀγαπᾷς ; μ' ἔλεγε στὸ δρόμο· μ' ἀγαπᾷς ; μ'

ύρισε μὲ κεφάλι βαρὺ, μὲ μάτια κόκκινα.

Ἐρρίξε τὸ μικρὸν δεματάκι της, τὸ σκεπασμένο μὲ ἐφημερίδα, ἐπάνω στὴ καθέκλα καὶ εἶπε μιὰ «καλησπέρα» ξερὴ χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τῆς μητέρας της χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ εἰς τὰ μικρὰ ἀδελφάκια της.

— Γιατί χθὲς δὲν ἦλθες, Κλεοπάτρα μου ; εἶπεν ἡ μήτηρ ἀνήσυχος. Ἐτοίμω λιγὰκι τοὺς ὀφθαλμούς, ἔρριψε τὸν πλὸν της ἐπάνω εἰς ἄλλην καθέκλαν καὶ ἀφοῦ ἔβριξε ἀρκετά, εἶπε χασμωμένη :

— Ἐγώ... ξενύχτισα στὸ νυκτέρι. Κακιὰ γυναῖκα ἡ κυρία μας οὔτε φοιτᾷ δὲν ἀναψε, μόνον παγόνανε τὰ δαχτυλάκια μας τ' ἀγνίζα μετὸ στόμα μου καὶ ζωντανεύανε γιὰ νὰ πιάσουν τὸ βελόνι.

— Νυκτέρευες ; Ἀχ, δυστυχισμένο μου παιδί, κι' ἐγὼ κοιμώμουνα στὸ ζεστὸ κρεβάτι μου. Σ' ἔφερα στὸν κόσμο γιὰ νὰ σὲ τυραννῶ.

Ἀρχισε νὰ κλαίῃ πικρὰ δάκρυα. Ἡ Κλεοπάτρα ὑψωσε τοὺς ὤμους καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, μικρὸν, σκοτεινόν, μὲ μίαν κλίην ἀπεριποίητον.

Ἐξεδύθη ὅσα ἐνδύματα ἐπρόφθασε καὶ ἐρρίφη ἐπὶ τῆς κλίνης ψιθυρίζουσα :

Στὸ χορὸ

Έλεγε ἐνῷ χορεύαμε· μ' ἀγαπᾷς ; μ' ἔλεγε ἐνῷ περιπατούσαμε.

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτε, γιατί ἡ Σμαρῶ μου εἶχε πῆ: «Ἄν θέλῃς νὰ διασκεδάξῃς καλὰ ἀπὸ καμμιὰ φορὰ, πρέπει νὰ κατορθώσῃς νὰ μὴν ἀγαπήσῃς κανένα ἀπὸ τοὺς καβαλιέρους αὐτοὺς, πού φαίνονται ταπεινοί, σὰν σκλάβοι, γιατί ὕστερα γίνονται ἄγριοι καὶ ἀπονοὶ σὰν ἀφέντηδες. Φάγε, πιε, ἄς πληρώσουν, μὴν τοὺς λυπάσαι... μὰ πρόσγε μὴν τοὺς πιστέψῃς, καὶ τοὺς ἀγαπήσῃς γιατί χάθηζες» δὲν θάῃς πειὺ οὔτε κεφάλι γιὰ τὸ βελόνι οὔτε καρδιά ἡσυχῇ.

Ἡ Σμαρῶ εἶχε δίκην.

Αὐτὰ εἶπε μέσα στὰ δόντια της, μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας, μὲ χεῖλῃ ἥξηρά καὶ μέσα εἰς τὸν ὕπνο της χαμογελᾷ· τὴν ἐνθυμεῖται ἄραγε; τὸ φίλημα ἐπὶ τῆς κόμης της, ἡ τὸ «μ' ἀγαπᾷς» ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὴν συνώδευε τόσφ ἐλκυστικόν, καὶ τὸ ὁποῖον τόσα ὑπόσχεται εἰς νεαρὰν εἰκοσαετίδα καρδιάν;

Ἡ μητέρα της σιγὰ, σιγὰ, ἔρχεται καὶ τὴν καλοσκαπάζει· εἶναι ἀκόμη δακρυσμένη καὶ φιλεῖ σιγὰ τὰ χεράκια πού τὸ βελόνι τὰ πληγώνει γιὰ νὰ τῆς φέρουν ψωμί. Μπαίνει στὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ λέγει στὰ παιδάκια της:

— Παιδιά σιγὰ νὰ παίζετε· πολὺ σιγὰ, γιατί κοιμάται ἡ ἀδελφίτσα σας, πού ἐξεπνύτῃς γιὰ σᾶς στὸ νυχτέρι.

Ἡ μεγαλειτέρα τὰ μαζεύει γύρω της καὶ τοὺς λέγει σιγὰ σιγὰ ἕνα παραμῦθι καὶ ἐκεῖνα ἀκούουν φρόνιμα, φρόνιμα.

Ἡ Πατρίτσα τὴν ἄλλη Κυριακὴν πῆγε στῆς Σμαρῶς τὸ δωμάτιον. Ἦτο γεμάτο ἀπὸ κορυέλια διαφόρων χρωμάτων καὶ τὸ τραπέζι εἶχε ἀκόμη τὴν ψύχουλα καὶ τὰ πιάτα τοῦ ἡδαινοῦ δεῖναι.

της. Ἡ ἴδια ἦτο ντυμένη σὰν πριγκίπισσα σωστή, φοροῦσε λιγὰκι στοβά τὸ καπέλλο της καὶ ἔβαζε τὰ γάντια της.

— Θάβρης ἔξω ;

— Ἐχὼ ὁδὸμῃ μισή ὥρα

— Ἐχὼ πολλὰ πράγματα

— τὰ νὰ σοὺ πῶ.

— Σ' ἐδίωξε ἡ κυρία σου ;

— Ὅχι καὶ οὐ... μὰ ξεύ-

ρεῖς...

— Πὺ νὰ ἔξω.

— Τὸν ἀγαπᾷ.

— Τὸν ἀγαπᾷς ;!!! εἶσαι

— τρελλή, ἐχάθηζες.

Ἡ Κλεοπάτρα ἤρχισε νὰ

— κλαίῃ.

— Λέγε, νὰ δοῦμε...

— Ἀκουσε, ἔχω δίκην

— νὰ τὸν ἀγαπῶ.

— Σοὺ εἶπε πὺς θὰ σέ

— πάρῃ ! χά, χά, χά, παλιά

— δουλειά...

— Ἀκουσε πρώτα. Τὸν

— εἶδα τὴν ὥρα πού ἐβγαί

— να ἀπ' τὸ κατάντημά μου

— καὶ μὲ συνώδευσε ἔως στὸ

Ἡ Σμαρῶ τὴν συμβόλενε...

σπίτι.

— Ἀ... τὸ διάβολο !

— Μοδεῖτε πὺς μὲ εἶδε στὸν ὕπνο του· ὅτι χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ὑποπτευθῇ μὲ ἀγάπῃς μὲ τὰ σωστά του καὶ τώρα θὰ μὲ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἅμα τελειώσῃ ἡ δίκη, τὴν ὁποῖαν ἔχει καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐλπίζει πολλά. Βλέπεις ; δὲν εἶναι κακός... δὲν λέγει ψέμματα.

— Αὐτὸς δίκην ἔχει ; ἄλλοι ἔχουνε μάννες ἐτοιμοθάνατες, ἄλλοι ἀπὸ γρηῃς θείαις περιμένουν κληρονομίας, ἄλλοι ἀδελφὴ ἔχουνε νὰ παντρεύουνε κ.τ.λ. αὐτὰ ὅλα εἶναι ἡ παροικία «ποιοὺς δὲ θέλει νὰ ζυμώσῃ, πέντε μέρας κοσκινίζει». Τώρα αὐτὰ ἦταν ὅλα ;

— Ναι...

— Σὲ λυποῦμαι, θὰ ὑποφέρῃς πολὺ, μὰ εἶναι ἀδύνατον, ὅπως φαίνεται νὰ μὴ περᾷς ἡ καρδιά κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι. Ἐτσι κι' ἐγὼ ἀγάπησα μιὰ φορὰ καὶ πῆρα γιὰ ἀπάντησι «δὺο τρία φαρμακερὰ λόγια» πού εἶναι ἀδύνατο νὰ τὰ ξεγᾶσω... Τώρα σκοῦπισε τὰ μάτια σου καὶ ἔλα νὰ χάμουμε ἕνα περίπατο ὡς στὸ Στολὴ, νὰ πάρῃς λίγο ἀέρα, γιατί ὁ ἀέρας εἶναι ὠφέλιμος εἰς ὅλα, ἀκόμα καὶ στὸν ἔρωτα.

Ἡ Κλεοπάτρα εἶναι ἀρρωστή· ἡ γρηὴ ἡ μητέρα της κτυπᾷ στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι της καὶ λέγει :

— Ἐγὼ τὸ θανάτωσα τὸ παιδί μου, ἡ ξένη ἡ δουλειὰ τὸ ἔφαγε. Φτύνει αἷμα καὶ βῆχε νύκτα μέρα ἡ Πατρίτσα, καμμιὰ φορὰ μέσα στὸ παραμυθιό της λέγει καὶ ἕνα ὄνομα.

Ἡ Σμαρῶ ἦλθε νὰ τὴν δῇ.

— Δὲν σοὺ εἶπα νὰ μὴν ἀγαπήσῃς ;

— Δὲν μπορούσα νὰ πιστέψω πὺς μ' ἐγελοῦσε· μόνο ὅταν εἶδα τὴν ἐφημερίδα πού ἔγραφε γιὰ τοὺς γάμους του, πίστεψα κι' ἔτρεξα σὰν τρελλή στὸ γραφεῖό μου :

— Καλὲ μικρούλα μου, μού εἶπε κι' ἐτόλμησε νὰ χαϊδέψῃ τὰ μάγουλά μου, εἶμαι τριανταπέντε χρονῶν· δὲν σοὺ φαίνεται πὺς ἀρκετὰ διεσκέδασα ; εἶναι καιρὸς νὰ νοικοκυρεντῶ. Τώρα πᾶρε

αὐτὰ τὰ εἰκοσι φράγκα ν' ἀγοράσῃς ἕνα ξευγάρι γάντια καὶ ἕνα ριπιδὶ ἄντιο... ἔχω δουλειά. Τί νὰ σοὺ πῶ ; ἐφύα ἀποκατωμένη, ἐπρόφθασα καὶ πέταξα τὰ εἰκοσι φράγκα, ἦλθα καὶ ἐφύσα τὸ πρῶο αἷμα, ἀπὸ τότε ὅλο φτύνω αἷμα.

— Ἐπρεπε νὰ μὴν τὸν ἀφήρῃς καὶ τόσο στὴν ἡσυχία του, λίγη βοή ἔπρεπε νὰ χάμῃς.

Μὲ τί δ καίωμα ; ἂν βαστοῦσα ὄπλο... θαρρῶ πὺς θὰ τὸν σκότωνα.

— Δὲν σοὺ ἔλεγα νὰ μὴν ἀγαπήσῃς ;

— Ναι, μού τὸ ἔλεγε, μὰ ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα μικρὸ παράπονο μαζί σου.

— Λέγε...

— Γιατί νὰ μὲ πλανέψῃς καὶ νὰ μὲ πᾶς στὸ χορὸ ; Ἡ μουνα τόσο ἡσυχῇ μὲ τὸ βελόνι καὶ μὲ τὴν εὐχὴ τῆς μάννας μου. Γιὰ μᾶς αὐτὰ τὰ πράγματα ἔχουν κακὸ τέλος. «Μιὰ τὴν δά διασκέδασι ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους δὲν μᾶς ταιριάζει ;» λέμε καὶ τρέχουμε στοὺς χορούς· ἡ κρυώνουμε ἡ ἀγαπᾶζουμε καί... πεθαίνουμε.

Ἡ Σμαρῶ ἔφυγε πολὺ συλλογιμένη καὶ ἡ Κλεοπάτρα σὲ λιγάκι ξεψύχησε.

Ἡ γρηὴ μάννα της τραβᾷ τὰ μαλλιά της καὶ ξεφωνίζει : πὺς τὸ παιδάκι της τὸ ἔφαγε ἡ πολλὴ δουλειὰ. Ἀλλοῖμονο ! ἡ δουλειὰ γλυτώνει, δὲ θανατώνει. Τὴν Κλεοπάτρα τὴν ἔφαγε μιὰ τρελλὴ συμβολὴ καὶ μιὰ κακὴ ἀποφασί.

Ἦλθαν τὰ κορίτσια τῆς γειτονίας καὶ τῆς ἔρασαν ἄσπρο νυφικὸ φουστάνι, τὴν στόλισαν μὲ λουλουδία λεμονιάς καὶ πῆγε ἡ κόρη νύφη στὸ Χριστό.

Ἡ ἀδελφίτσα της θαρροῦσαν πὺς κοιμάται καὶ λέγανε.

— Σιγὰ..., νὰ μὴ χάμουμε βοή, γιατί γλυκὰ κοιμάται ἡ Πατρίτσα μας.

Στὸ δρόμῳ ἐσταυρώθηκε τὸ λεῖψανο κι' ἕνα ἄμαξι πλοῦσιο.

— Τί νέα ! ἡ καὶ μὲν ! εἶπε ἡ κυρία τοῦ ἄμαξι, καὶ ἔφερε τὰ δίοπτρα στὰ μάτια της. Ὁ κύριος ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ μικρὸ χαμόγελο τῆς πεθαμένης, ἐχλώμιασε λιγάκι καὶ ἔπειτα παρεδόθηκε στὴ φαιδρὰ φλυαρία τῆς κυρίας του.

Ἐβαιναν νυκτιζὴν ἐπίσκεψι.

Ἀκούσαν τὰ ξεφωνητὰ τῆς μάννας, πού ἔλεγε, ἔξω ἀπ' τὰ παρὰθυρα :

— Ἐγὼ σὲ σκότωσα, Πατρίτσα μου, ἡ ξένη δουλειὰ σὲ ἔφαγε.

— Τί πρόστυχα πού κλαίει ! εἶπε ἡ κυρία καὶ ὁ κύριος ἐχαμογέλασε.

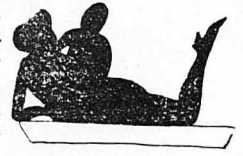
Ἐξηκολούθησαν τὰς ἐπισκέψεις, πῆραν εὐχὰς ἀπὸ φίλους καὶ ἀπὸ συγγενεῖς, κι' ἐγύρισαν κοιρανμένοι λιγάκι, μὰ πολὺ χαρούμενοι.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο 14

Στὸ Λονδίνον ἀπέθανε πρὸ ἑτῶν, ἕνας περίεργος τύπος. Ὁ Λοντρεζος κ. Ἀνδρέας Μάλκεθ ὅστις ἄφησε μετὰ τὸν θάνατόν του περιουσίαν 30.030 λιγῶν, τὴν ὁποῖαν ἀπέζησε κατὰ περίεργον τρόπον. Ἐπὶ 35 ἔτη μετρηγοῦ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δεκάτου ιεράτου εἰς τὰ συμπόσια ! Ντυμένος πάντα κομψὰ παρουσιαζέτο πάντοτε εἰς τὰ σπῆτια, τὼν εὐγενῶν ὅπου ἐδίδοντο γεύματα καὶ ἐμάνθανεν ἂν οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν δεκατρεῖς τὸν ἀριθμὸν. Καὶ ἂν μὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν ἀρνητικῶς ἔφευγεν, ἂν δὲ καταφατικῶς ἔμπαινε μέσα, ἔκανε τὴν σχετικὴν υπόκλησιν, ἐκάθητο στὸ τραπέζι καὶ ἐτρογεν ἡσυχῶς. Μόλις ἐτελείονε τὸ τραπέζι ἔφευγε μὲ εὐγένειαν καὶ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν ἀρχιτρίκλινον ἡ ἄλλον ὑπηρετήν, ἀνυπόχως πρὸς τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν διάκρισιν τοῦ γεύματος, καὶ ἐπερνε ὡς δώρον 21 ἢ 42 σελίνια. Ἐτσι ὁ Μάλκεθ ἐπὶ 35 ἔτη ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμά του αὐτὸ πιστῶς χωρὶς ποτὲ νὰ δυσανεκτήσῃ κανένα καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ ὑποφέρῃ ὁ στόμαχός του, γιατί πολλές φορὲς ἠγαγκάζετο νὰ γευματίσῃ τρεῖς καὶ τέσσερες φορὲς τὴν ἴδια μέρα πλοῦσια. Τὸ ἐπάγγελμά τ' αὐτοῦ ὁ Μάλκεθ τὸ ὥφειλε σ' ἕνα τυχαῖο περιστατικόν. Ὅταν ἦταν νέος ἐργαζόμενος σὲ ἕνα βιβλιοδετεῖον κοντὰ στὸ σπίτι ἐνὸς μεγάλου τραπεζίτου. Ἐπειδὴ εἶχεν εὐγενεῖς τρόπους καὶ καλὴν συμπεριφορὰν, τὸν ἐξεύρισαν ὡς δεκάτον τέτατον συνδαιτυμόνα εἰς δύο τρία γεύματα κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ συνδαιτυμόνες ἔτυγε νὰ εἶνε δεκατρεῖς. Τοιοῦτοτρόπος τοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν βιβλιοδετικήν τέχνην καὶ ν' ἀφιερωθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ ἐιδιζὼν ἐπάγγελμα τοῦ δεκάτου ιεράτου συνδαιτυμόνος !

Πόδια καὶ χέρια σοῦδωσεν ἡ φύσις εὐκολίαν.

Τὰ μὲν σὲ κάνουν στρατηγόν, τὰ δεύτερα Ταμίαν !

Ζαχ. Παπαντωνίου

Εὐκολο πρᾶγμα ἔσχοις τρανὸς νὰ θεωρῇσαι, Λίγω μονάχα δύσκολο μού φαίνεται... νὰ εἰσαι !

Δ. Ταγκόπουλος

Οὐχὶ ἡ φρόνησις ποτὲ αὐτὴ δὲν συμψιβάζει μὲ τὸν ἀμέριμνο υἱὸν τῆς φλογερᾶς Παφίας

Δ. Παπαρηγόπουλος